

بیانیه

منبع:

www.irantribunal.com

کارزار تدارک دادگاه بین المللی

برای رسیدگی به کشتار زندانیان سیاسی در زندان های ایران

در تابستان سال ۱۳۶۷ شمسی، رژیم جمهوری اسلامی هزاران زندانی سیاسی را که دوران زندان و محکومیت خود را می‌گذراندند از سلول‌های زندان‌ها بیرون کشید و همه را از زن و مرد، دست‌بند و چشم‌بند زد و با درنده خوئی هرچه تمام‌تر در آمفی تئاترها و سالن های نمازخانه های زندان‌ها به دار آویخت و یا تیرباران کرد. در این کشتار سبعانه، نه دادگاهی در کار بود و نه اخطار و هشدار. تنها، یک کمیسیون مرگ، متشکل از سرسپردگان رژیم، با در دست داشتن حکم قتل زندانیان سیاسی از سوی خمینی، با چند پرسش کوتاه و پاسخ هائی که در مقابل آن می‌گرفت حکم مرگ صادر می‌کرد. بسیاری از این زندانیان، پیش از آن، به دادگاه رفته و حکم های زندان گرفته بودند و برخی از آنان حتی دوران محکومیت خود را گذرانده بودند.

آمار دقیق جانباخته گان این کشتار همگانی روشن نیست. رژیم جمهوری اسلامی، از دادن هرگونه اطلاعات در باره این کشتارها و مکان گورهای دسته جمعی جانباخته گان این بیداد عظیم خوداری می‌کند؛ اما، تاکنون نام پنج هزار نفر از این جانباخته گان، به وسیله خانواده ها، احزاب، سازمان‌های سیاسی و نهادهای حقوق بشری روشن شده است و گورستان خاوران در جنوب تهران، یکی از گورهای شناخته شده‌ای است که بازماندگان و خانواده‌های زندانیان سیاسی از آن اطلاع یافته اند و دهم شهریور هر سال به یاد و در گرامی‌داشت عزیزان خود در آن گرد هم می‌آیند.

کشتار زندانیان سیاسی در تابستان ۱۳۶۷، در ادامه و نقطه اوج -کشتار مخالفان جمهوری اسلامی بود که به ویژه می‌توان از آن در سال های ۱۳۶۰ تا ۱۳۶۳ نام برد که در این مدت بیش از ۲۰۰۰۰ تن ناپدید شدند و یا زیر شکنجه، یا در برابر جوخه های مرگ جان سپردند. -اکنون نیز در خیزش های اخیر و حضور میلیونی مردم ایران در خیابان

ها در اعتراض به سلطه تبه‌کارانه رژیم جمهوری اسلامی، نیروهای انتظامی با درنده خوئی به مردم هجوم آوردند و با سرکوب، دستگیری، شکنجه و کشتار ده ها تن از تظاهرکنندگان برگ‌های دیگری بر این کارنامه جنایت‌کارانه افزودند.

اینک،

ما، گروهی از خانواده های این جان‌باخته گان، بخشی از زندانیان سیاسی جان به‌در برده از کشتارهای دهه ۱۳۶۰، فعالان سیاسی، فعالان کارگری و دانشجویی، مبارزان برابری‌خواه حقوق زنان و فعالان عرصه هنر، ادبیات، حقوق کودکان و دیگر زمینه های مبارزاتی، از دو سال پیش با برگزاری جلسات بسیاری برای ارزیابی زمینه ها بر آن هستیم که رژیم جمهوری اسلامی را به جرم جنایت علیه بشریت در یک دادگاه نمادین بین المللی به محاکمه بکشیم. این دادگاه بر آن است که کشتار زندانیان سیاسی، این تراژدی بزرگ انسانی و سایر قتل های رژیم را در مرکز توجه افکار عمومی مردم ایران و جهان قرار دهد.

به راستی،

فاجعه بزرگ و فراموش ناشدنی کشتار زندانیان سیاسی در تابستان ۱۳۶۷ به اندازه ای جنایت کارانه است که ما آن را به تنهایی برای محکومیت و سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی ایران کافی می‌دانیم.

از این رو،

از همه مردم آزاده و آگاه، از زن و مرد و جوان، از روزنامه نگاران و فعالان سیاسی، فعالان کارگری و دانشجویی، مبارزان برابری‌خواه حقوق زنان و فعالان عرصه هنر، ادبیات، حقوق و دیگر زمینه‌های مبارزاتی درخواست می‌کنیم به هر وسیله که ممکن است برای پیشبرد عملی این دادگاه و اجرای این رسالت انسانی- تاریخی و در همبستگی با کارزار بسیج افکار عمومی مردم ایران و جهان، از این پیکار عدالت خواهانه پشتیبانی کنند.

جمعی از خانواده های جان‌باخته گان دهه ۶۰- تهران، جمعی از مادران خاوران، جمعی از مادران جان‌باخته گان ده پنجاه و ده شصت، مادر سلاحی(مادر جان‌باخته‌گان سلاحی و مادر همسر جان باخته محمود محمودی)، مانی یوسفی(خانواده جان باخته؛ پدر و دو دایی)، مادر عصمت وطن پرست(مادر جان‌باخته‌گان جلیله و اعظم صیادی، خواهر جان‌باخته گان محمود، علی و منوچهر وطن پرست، خاله جان باخته جواد رحمانی)، ایمان شیرعلی(فرزند جان باخته ایرج شیرعلی، فعال سیاسی- اجتماعی)، شهنار کایدپور(خواهر جان باخته داریوش کایدپور)، شکوفه منتظری(فرزند جان باخته حمید منتظری)، رخشنده

حسین پور رودسری(همسر جان باخته علی مهدی زاده ولوجردی، خواهر جانباخته‌گان حمید و رحیم حسین پور رودسری)، زریر جهانگیری(زندانی سیاسی سابق، خانواده جانباخته‌گان مهین جهانگیری، محمدقلی جهانگیری، الله قلی جهانگیری، جعفر جهانگیری)، حیدر جهانگیری(زندانی سیاسی سابق، خانواده جانباخته‌گان مهین جهانگیری، محمدقلی جهانگیری، الله قلی جهانگیری، جعفر جهانگیری)، محمدعلی زند کریمی(برادر جان باخته رئوف زارعی، زندانی سیاسی سابق)، سعید منتظری(برادر جان باخته حمید منتظری، فعال سیاسی)، شهلا طالبی(همسر جان باخته حمید حیدری، زندانی سیاسی سابق)، سهراب خوشبویی (برادر جانباخته‌گان سیروس، غلامعلی و ساسان خوشبویی)، زری عرفانی(خواهر جان باخته محمدحسین عرفانی)، مینا لبادی(همسر جان باخته علی اصغر ضیغمی)، ناهید سروستانی(خواهر جان باخته رستم اکبرپور، فیلم ساز)، سیروس آذری(برادر جان باخته خسرو دستاران، فعال سیاسی)، ضرغام اسدی(برادر جان باخته غضنفر اسدی، خواهرزاده جان باخته مسعود اسدی، فعال سیاسی)، نیما سروستانی(برادر جان باخته رستم اکبرپور، فعال سیاسی)، حسن مکارمی(همسر جان باخته فاطمه زارعی، هنرمند نقاش، خط نگار)، لاله بازرگان(خواهر جان باخته بیژن بازرگان)، نشمیل هندوش(خواهر جان باخته ناصر هندوش)، مریم نوری(همسر جان باخته رحمت فتحی، زندانی سیاسی سابق)، شهلا مولوی(همسر جان باخته جواد بهاریان شرقی، زندانی سیاسی سابق)، حسین زالزاده(برادر جان باخته ابراهیم زالزاده، فعال سیاسی)، نهضت اشترانی(فرزند جان باخته سلطانعلی اشترانی)، بیژن آل کنعان(برادر جان باخته ساسان ال کنعان، زندانی سیاسی سابق)، حسین حسینجانی مقدم(برادر جان باخته فرزانه حسینجانی مقدم، زندانی سیاسی سابق)، بانو صابری(همسر جان باخته عباسعلی منشی رودسری)، سهیلا نیک نژاد(خانواده جانباخته‌گان علی اکبر مرادی، علی اشرف مرادی و علی پاشائی، فعال سیاسی)، رضا کعبی(برادر جانباخته‌گان شهلا و نسرين کعبی)، آذر آل کنعان(زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، محمد جواد محبی(زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، رامین عبدالهی(زندانی سیاسی سابق، عضو موسس کانون شوراهای غرب تهران)، شکیب محب(زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، پیمان پیران(فعال دانشجویی، زندانی سیاسی سابق)، منصوره باشکندی(زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، احمد موسوی(زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، هزیر پلاسچی(نویسنده، روزنامه نگار)، جعفر مرادی(زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، علی آشناگر(زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، محمد خوش ذوق(زندانی سیاسی سابق)، مجید میرزائی(زندانی سیاسی سابق)، منصور کوشان(نویسنده)، ایرج جنتی عطائی(نمایشنامه

نویس، کارگردان تئاتر، ترانه سرا)، حسین محمدی (زندانی سیاسی سابق)، منوچهر صفرعلی (زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، سعید عرب (زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، عباس سماکار (شاعر، نویسنده)، ژیللا مساعد (شاعر، نویسنده)، بهروز پرتو (فعال سیاسی)، محمد نبوی (حقوقدان، فعال سیاسی)، صدیقه محمدی (فعال سیاسی، فعال جنبش زنان)، احمد اسکندری (کارشناس کرد)، نعمت آزر (شاعر، پژوهشگر زبان و ادبیات فارسی، عضو موسس کانون نویسندگان ایران، زندانی سیاسی رژیم سلطنتی)، بابک رحیمی (فعال سیاسی، روزنامه نگار)، وحید ولی زاده (روزنامه نگار، نویسنده)، بابک عماد (فعال سیاسی، زندانی سیاسی سابق)، شهین پویا (فعال سیاسی، فعال جنبش زنان)، اسفندیار منفردزاده (موسیقی دان)، الناز محبوب (روزنامه نگار، فعال جنبش زنان)، جمعی از زندانیان سیاسی سابق (تهران، گیلان، کردستان)، شاهین نجفی (هنرمند-خواننده)، پویان دانشیان (زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، سیاوش سلطانی (زندانی سیاسی سابق)، جمشید پایداری (زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، مهرانوش شفیعی (زندانی سیاسی سابق)، اسماعیل حق شناس (زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، اردوان زیبرم (زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، مسعود بلوچ (فعال حقوق بشر، مسئول رادیو بلوچی)، بنفشه ایزدی (زندانی سیاسی سابق)، میترا لاگر (زندانی سیاسی سابق)، مهرداد آهنگر (فعال سیاسی)، مسعود رئوف (کارگردان، هنرمند نقاش)، رضا آزاد (زندانی سیاسی سابق، هنرمند نقاش)، ایرج مصداقی (زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، داریوش افشار (فعال حقوق بشر)، فرمان سیابی (زندانیان سیاسی سابق، فعال سیاسی)، پانته آ بهرامی (زندانی سیاسی سابق، فیلمساز)، شکوفه سخی (زندانی سیاسی سابق، پی اچ دی علوم سیاسی)، حسین مهینی (سینماگر، عکاس)، سوسن بهار (دبیر جمعیت الغای کار کودکان، سردبیر فصلنامه کودک و جوان داروک)، صلاح بختیار (زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، رویا صادقی (زندانی سیاسی سابق، فعال سیاسی)، زمان مسعودی (فعال سیاسی، سخنگوی حزب چپ آلمان-هامبورگ)، نصرت تیمورزاده (فعال سیاسی)، شیدا جهان بین (روزنامه نگار، فعال دانشجویی)، حمید کمالی (زندانی سیاسی دو رژیم سلطنتی و جمهوری اسلامی، فعال سیاسی).

اعتراض ایرانیان مقیم اروپا به نقض حقوق بشر توسط رژیم جمهوری اسلامی در مقابل دادگاه لاهه

جمعه 11 دسامبر برابر با 20 آذرماه
عده زیادی از ایرانیان مقیم خارج کشور روز گذشته همزمان با روز
جهانی حقوق بشر در اعتراض به نقض صریح حقوق بشر توسط رژیم جمهوری
اسلامی از جلوی پارلمان هلند تا دادگاه لاهه در شهر دن هاگ هلند
راهپیمایی کردند.

راهپیمایان با در دست داشتن پلاکارتهایی همچون "آزادی بدون قید و
شرط همه زندانیان سیاسی"، "از بین رفتن شکنجه و کلیه مجازاتهای
غیر انسانی"، "در دفاع از حقوق انسانی"، مبارزه برای ممنوعیت
اعدام و موج سرکوب در ایران صفوف خود را متشکل تر سازیم"، "به
تبعیض علیه زنان خاتمه دهید"، "استبداد داخلی، دخالت خارجی محکوم
است"، "رفع تبعیض از ملیتها و اقلیتهای مذهبی"، "ممنوعیت شکنجه
و لغو مجازات اعدام"، "لغو حجاب اجباری که نماد سرکوب جنسیتی
است"، "درود بر ضد ولایت فقیه" و "ما خواستار محاکمه جمهوری اسلامی
هستیم"، نسبت به سیاستهای زورمدارانه جمهوری اسلامی اعتراض کردند.
همچنین بیشترین خواسته راهپیمایان در این روز "جدایی دین از
سیاست" و "سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی" بود.

عکس هایی از کشتار وحشیانه رژیم جمهوری اسلامی و کاریکاتورهایی از
علی خامنه ای و محمود احمدی نژاد که مردم را زیر آماج گلوله ها
قرار داده اند نیز در میان راهپیمایان به چشم می خورد.
"اتحاد، مبارزه، پیروزی"، "نه روسری نه توستری"، "مرگ بر
دیکتاتور"، "کارگر زندانی، دانشجوی زندانی، زندانی سیاسی آزاد
باید گردد"، "ما می گیم شاه نمی خواهیم اسمشو رهبر می گذارند"،
"مرگ بر خامنه ای" و مرگ بر جمهوری اسلامی به زبان های گوناگون،
از جمله شعارهایی راهپیمایان بود.

نماینده حزب سبز در مجلس هلند:

سفیر اپوزسیون به اتحادیه اروپا برود

“ماریکو پیترس” نماینده حزب سبز در مجلس هلند پس از سخنرانی در مقابل مجلس هلند و ابراز همبستگی با مبارزات مردم ایران سیاست های محمود احمدی نژاد رئیس جمهوری دولت کودتا به خبرنگار ندای آزادی گفت: اینقدر باید این تظاهرات و اعتراضات را ادامه دهید تا بجای اینکه سفیر جمهوری اسلامی به اتحادیه اروپا برود سفیر معترضان در اتحادیه حضور یابد.

این نماینده خاطر نشان کرد: رژیم جمهوری اسلامی بسیاری از قراردادهای بین المللی را امضا کرده ولی به هیچ کدام احترام نمی گذارد.

این نماینده در واکنش به اعدام ها در جمهوری اسلامی به خصوص اعدام کودکان اظهار داشت: ما به شدت مخالف اعدام هستیم و به کرات این مساله را به جمهوری اسلامی متذکر شده ایم اما گوش شنوایی وجود ندارد، در هر صورت این مساله را در اتحادیه اروپا و از طریق نمایندگان دنبال می کنیم زیرا حکم اعدام برای بشریت فاجعه انسانی است.

پیترس گفت: تحریم شرکت هایی که در جهت سرکوب کردن مردم ایران فعالیت می کنند از دیگر ابزارهای فشار به دولت جمهوری اسلامی است.

نماینده حزب چپ در مجلس هلند:

دولت ایران باید مجازات شود

“کریستا وان ولزن” نماینده گروه چپ در مجلس هلند نیز ضمن انتقاد از سیاست منع دانشجویان ایرانی در ادامه تحصیل در برخی رشته های فنی دانشگاه های اروپا در سخنرانی میان راهپیمایان گفت: دانشجویان حق تحصیل آزاد در همه رشته ها را دارند و بجای آنها دولت ایران باید مجازات شود.

وی برپایی تظاهرات اعتراضی را بهترین وسیله برای بلندتر کردن صدای مردم ایران دانست.

این نماینده درگفت و گو با خبرنگار ندای ایران با انتقاد از سیاست های تحریم علیه ایران اظهار داشت: تحریم ها بیشتر به مردم ایران ضررمی رساند تا دولت.

وی با اظهار تاسف از اینکه برخی کشورها به جمهوری اسلامی تسهیلات نظامی می فروشند، گفت: جمهوری اسلامی باید تحریم نظامی شود و حتی یک فشنگ هم به این کشور فروخته نشود و کشورهایی که به این رژیم

تسهيلات نظامی می فروشند باید با یکوت شوند.
وی تصریح کرد: ما با حمله نظامی به ایران مخالفیم زیرا در حمله نظامی مردم کشته می شوند نه سیاستمداران رژیم لذا تغییر باید از داخل ایران انجام شود که این امر مستلزم اتحاد و همبستگی همه ایرانیان در داخل و خارج کشور است.

گروه موسیقی کافران بی نام: برای ایرانیان در سنگر آزادی می جنگیم

در پایان این راهپیمایی گروه موسیقی "کافران بدون نام" با خواندن موسیقی رپ اعتراض خود را نسبت به بسیاری از قوانین جمهوری اسلامی نشان دادند.

آرمان اصلانی خواننده این گروه درباره علت اینکه نام کافران بی نام را برای گروه موسیقی خود برگزیده است، گفت: از آنجایی که جمهوری اسلامی در مدتی که قدرت را در دست دارد هر گاه صحبت از آزادی و حقوق انسانی می شود، مهر کافری به معترضان به نقض حقوق بشر زده و دست به انکار و سرکوب می زند این نام را برگزیدیم، کافری ما به آن معنایی که مردم می دانند و کفر به خدا نیست بلکه ما با توجه به معیارهای جمهوری اسلامی کافر هستیم و با همین نام از حقوق انسان ها حمایت کرده و برای آزادی آنان مبارزه می کنیم.
وی هدف خود از سرودن آهنگهای اعتراضی را بیان مشکلات به خصوص "اجتماعی" مردم ذکر کرد و ابراز امیدواری کرد که با اجرای این سروده ها نسل قدیم مشکلات نسل جدید را بیشتر درک کرده و از آن حمایت کند.

وی تاکید کرد: هر کس باید در حد توان خود به جنبش مردم در ایران کمک کند. ما نیز برای آزادی و آینده بهتر برای ایرانیان می جنگیم.

"اصغر اسلامی" عضو کانون همبستگی و دفاع از مبارزات مردم ایران - هانوفر در بیانیه پایانی خواسته هایی از جمله مبارزه برای آزادی بدون قید و شرط همه زندانیان سیاسی، تلاش برای اعاده حقوق کارگران، زنان، دانشجویان و دانش آموزان و دیگر اقشار مردم و پشتیبانی از مبارزاتشان، تلاش برای ایجاد کمیسیون حقیقت یاب جهت بررسی وضعیت زندانیان، قتل ها، اعدام ها و ترورهای رژیم در داخل و خارج از کشور و پیگیری و مجازات عاملین و آمرین آن، تلاش برای اعزام هیات و یا هیات های بین المللی به منظور بررسی جنایات جمهوری

اسلامی و وضعیت حقوق بشر در ایران، حذف مجازات اعدام از قوانین جزایی کشور و از بین رفتن شکنجه و همه مجازاتهای غیر انسانی، برچیدن همه نهادهای سرکوب رژیم، رعایت و احترام به اصل برابرقوقی زنان با مردان، ملیتها، عقیدتی، فرهنگی و شهروندی، جدایی دین از دولت و آزادی بدون قد و شرط سیاسی نظیر آزادی اندیشه و بیان، اجتماعات و تظاهرات، تشکل، تجمع، احزاب و مطبوعات را بیان کرد.

انجمن دفاع از زندانیان سیاسی وعقیدتی در ایران- پاریس، جمعیت پشتیبانی از مبارزات مردم ایران- ماینس و ویسبادن، کمیته همبستگی با مبارزات مردم ایران- زوریخ، کمیته فعالین چپ- هامبورگ، کمیته دفاع از مبارزات مردم ایران- بلژیک، ایران آزاد- کانن دفاع از مبارزات مردم ایران برای حقوق بشر و دموکراسی - روهز گبیت، جمعی از فعالیت سیاسی و حقوق بشر و سازمان پرایم درهلند، کمیته دفاع از زندانیان سیاسی ایران - برلن، کانن پناهندگان سیاسی ایران- برلن، شورای حمایت از مبارزات مردم ایران- اشتوتگارت و کانن همبستگی و دفاع از مبارزات مردم ایران - هانوفر از جمله برگزار کنندگان این راهپیمایی بودند.

10 دسامبر روز جهانی حقوق بشر

جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک - واحد پاریس
10 دسامبر 2009، 19 آذر 1388

تصویب منشور جهانی حقوق بشر در دهم دسامبر 1948 در مجمع عمومی سازمان ملل متحد در پاریس، از شمار لحظات تاریخی بزرگیست که وجدان جمعی جامعه بین المللی شاهد آن بوده است. سازمان ملل متحد که، سه سال پیش از آن، از دل ویرانه های جنگ جهانی دوم و در پی ناتوانی و شکست جامعه ملل، سر بیرون آورده بود به زودی اسیر بی عملی در یخبندان جنگ سرد میان دو اردوگاه حاکم بر جهان شد. در چنین فضائی، شماری از زنان و مردانی که وحشت و تباهی جنگ جهانی را زیسته بودند و در هوای جهانی عاری از جنگ و کشتارهای جمعی و به امید برافراشتن صلحی پایدار تلاش میکردند، به نخستین

نشست مجمع عمومی در 1946، تدوین سندی را پیشنهاد کردند که سرانجام پس از نزدیک به دو سال مباحثه و مشورت جمعی بین المللی، منشور جهانی حقوق بشر نام گرفت. این نخستین بار بود که همه دولتهای عضو سازمان ملل متحد در آنزمان - به استثنای هشت کشور غایب - پای سندی صحه می گذاشتند که در آن حیثیت ذاتی یکایک افراد خانواده بشری و حقوق برابر و تجزیه ناپذیر آنان، فارغ از رنگ و جنس و نژاد و خاستگاه اجتماعی و تعلقات دیگر، شالوده آزادی، عدالت و صلح در جهان شناخته میشد. و این شناسائی، حتی به صورت نمادین و بدون ضمانتهای اجرائی لازم، خود رویدادی بزرگ و سرآغاز تلاش و پویش تازه ای برای مدافعان حقوق بشر و آزادیهای بنیادین بود. روندی که تا فرداهای دور در جهانی که هنوز سراپا اسیر نابرابری و بیعدالتی و فقر و خشونت است، ادامه خواهد داشت.

کارنامه این تجاوزها در سرزمین ما ایران بیش از پیش سیاه و فاجعه بار است. زنجیره جهنمی سرکوب و خشونت و اعدام که در سه دهه گذشته، با اعدام خودسرانه عاملان نظام گذشته در فردای انقلاب آغاز شد، با یورش به کردستان و قتل عام مردم بیگناه کرد، با سرکوب و کشتن مخالفان در تابستان سال 60، با کشتار زندانیان سیاسی در تابستان 67، با قتلهای زنجیره ای روشنفکران و مبارزان دگراندیش در پائیز 77 و سرکوب و قتل دانشجویان معترض در 18 تیر 78 ادامه یافت.

تنها در سال گذشته مطابق آمار رسمی دولتی 346 تن از محکومان در ایران جان خود را بالای چوبه های دار از دست دادند و این بالاترین رقم اعدام در تمام منطقه خاورمیانه و آفریقای شمالی در سال پیش بوده است. افزون بر این، اصولگرایان حاکم، دامنه شمول مجازات اعدام را با پیشنهاد لوایح تازه در سال پیش گسترش داده اند. در پی اعتراضات گسترده مردم به کودتای انتخاباتی، از خرداد ماه امسال تا کنون بیش از 4000 تن دستگیر و زندانی و ده ها تن در تظاهرات خیابانی یا در زندانها زیر شکنجه کشته شده اند. در بیستم آبان ماه امسال یکی از مخالفان سیاسی را در کردستان به دار آویختند و 14 تن دیگر از محکومان کرد و پنج تن از زندانیان سیاسی در تهران در برزخ انتظار مرگ به سر میبرند. رژیم اسلامی در یکی از آخرین پرده های شقاوت، چند روز پیش 23 تن از مادران عزادار را که سالهاست با داغی جانکاه بر سینه، به فرمان فراموشی و خاموشی حکومتگران تن نمیدهند و یاد فرزندان خویش را بر سر گورهای گمنام عزیز میدارند، دستگیر و به زندان افکند.

حقیقت آنست که در سه دهه گذشته هیچ حوزه ای از فعالیت اجتماعی، سیاسی و فرهنگی نیست که از تجاوز و تبعیض و سرکوب دولتی مصون مانده باشد. در حیات سی ساله جمهوری اسلامی اگر چیزی ثابت مانده باشد همانا نقض مستمر و فاحش حقوق بشر است.

در سالگرد روز جهانی حقوق بشر در کنار قدردانی از کوششهای پیگیر و ایستادگی زنان و مردانی که در شرایطی سخت دشوار و زیر سلطه تاریک اندیشان، مشعل آزادگی و کرامت انسان را فروزان نگه داشته اند، بار دیگر بر اهمیت معیارهای جهانروای حقوق بشر و آزادیهای بنیادین اجتماعی پافشاری کنیم و در هر کجا که هستیم با تلاشهای فردی و جمعی خود دست تجاوز جمهوری اسلامی را کوتاه کنیم.

۱۰ دسامبر روز جهانی حقوق بشر

«روز جهانی نه به جمهوری اسلامی»